

23. Men kanste du icke säga att jag var en
 22. Men Gud som skänker oss allt, och som
 21. Men Gud som skänker oss allt, och som
 20. Men Gud som skänker oss allt, och som
 19. Men Gud som skänker oss allt, och som
 18. Men Gud som skänker oss allt, och som
 17. Men Gud som skänker oss allt, och som
 16. Men Gud som skänker oss allt, och som
 15. Men Gud som skänker oss allt, och som

15. Men Gud som skänker oss allt, och som
 16. Men Gud som skänker oss allt, och som
 17. Men Gud som skänker oss allt, och som
 18. Men Gud som skänker oss allt, och som
 19. Men Gud som skänker oss allt, och som
 20. Men Gud som skänker oss allt, och som
 21. Men Gud som skänker oss allt, och som
 22. Men Gud som skänker oss allt, och som
 23. Men Gud som skänker oss allt, och som

GS 1088

Syra nya och wackra

Wisor.

Den Första:

En wisa jag sjunger allt med ett
 sorgset mod, 2c.

Den Andra:

Hur länge skall hjertat stå het-
 siga slag, 2c.

Den Tredje:

Då jag helt glad från hustru och
 barn aflände, 2c.

Den Fjerde:

För några och fyrtio år sedan jag
 till werlden kom, 2c.

träffade jag mig då en flicka så fön, Den jag
 trodde skulle blifwa min.

5. Den flickan hon hade wäl en sager färg,
 Men hon hade och ett ostadigt sinn, Hennes
 håg vill jag likna wid ett blåsande wäder, Som
 far all werlden omkring.

6. Si då fick jag maka och sedan många
 barn, En gäfska, som Gud mig gifwit har,
 Men herran Gud han wäl hjälper mig, I al-
 la mina öfriga dar.

7. Att lita på Herran är en nödwändig sak,
 Allt annat är en bedräglig ting, Det löper un-
 dan för mig all werlden omkring, Och blifwer
 rätt intet något utaf.

8. Wår Frälsare led för oss alla i gemen,
 Men wi kan intet lida för en, De andra trods-
 de sig wäl kunna utstå det, Deras tro hon war
 allt för flen.

9. Derpå lefwer jag så förnöjder och gla-
 der, Och har den trösten i minne, Att wår
 Frälsare har för oss alla lidit och dödt, Det har
 jag ännu i minnet qvar.

10. När wår skilsmässa blifwer ifrån jor-
 den, Det är oss alla obekant, Men herran Gud
 han wäl wåra själar upptager, Om wi honom
 lydsiga äro.

11. Tänk på hwad glädje wi då kunna få,
 Om wi får komma upp i himmelen in, Att så
 städa glädje och fröjd i himmelens höjd, Den
 för oss otaliger är.

1. Gud var mig alltid hulder och goder, Då jag
 uti werlden alls ingen tröst såg, Då war han
 min tröstare broder.
 2. Jag hade en maka, ja uti fem års tid,
 Som han då war mig hulder och goder, Men
 se'n kom falska tungor och löste bandet opp,
 Som Gud i himlen sjelf hafwer knutit.
 3. Men Gud skall då weta, hur swårt det
 då war, Att skiljas wid sin maka medan han
 lefwer, En om jag har fått solit honom till sitt
 hwilorum, Och ej sett en annan wån i hans
 hjerta.
 4. Då såg jag mig ingen tröst på jorden
 mera qvar, Och ej längre att mitt lif kunde
 stråfwa, Jag sände upp till Gud en innerlig
 bön, Att min själ ej skulle blifwa förlorad.
 5. Då hörde jag den rösten, som talade till
 mig, Wänd om du olyckliga maka, Betänk din
 arma själ och dina små barn, Som så ynke-
 ligen efter sin moder ropar.
 6. Då gaf Gud mig åter styrka och mod,
 Att jag några steg kunde stråfwa, Han förde
 mig då allt upp i en skog, Der lade jag mig
 en stund till att hwila.

Den Första:

En wisa jag sjunger, allt med ett sorgset mod,
 Gud war mig alltid hulder och goder, Då jag
 uti werlden alls ingen tröst såg, Då war han
 min tröstare broder.

1. Gud var mig alltid hulder och goder, Då jag
 uti werlden alls ingen tröst såg, Då war han
 min tröstare broder.
 2. Jag hade en maka, ja uti fem års tid,
 Som han då war mig hulder och goder, Men
 se'n kom falska tungor och löste bandet opp,
 Som Gud i himlen sjelf hafwer knutit.
 3. Men Gud skall då weta, hur swårt det
 då war, Att skiljas wid sin maka medan han
 lefwer, En om jag har fått solit honom till sitt
 hwilorum, Och ej sett en annan wån i hans
 hjerta.
 4. Då såg jag mig ingen tröst på jorden
 mera qvar, Och ej längre att mitt lif kunde
 stråfwa, Jag sände upp till Gud en innerlig
 bön, Att min själ ej skulle blifwa förlorad.
 5. Då hörde jag den rösten, som talade till
 mig, Wänd om du olyckliga maka, Betänk din
 arma själ och dina små barn, Som så ynke-
 ligen efter sin moder ropar.
 6. Då gaf Gud mig åter styrka och mod,
 Att jag några steg kunde stråfwa, Han förde
 mig då allt upp i en skog, Der lade jag mig
 en stund till att hwila.

Den Fjerde:

sölja med sig uppå krogen, Ibland öfwer skön
 och ibland tyckte wi, Långt Rosmans på skogen.

5. Men som en tarm och pungen blifwit
 tommer, Gör mig stor harm att Backus icke
 kommer, Att muntra mitt sinne och gifwa mig
 mod, Jag tror wist jag ger dig på båten, Du
 har nu förskjutit din broder så god, Se'n du
 hafwer fått sista plåten.

6. Men än en gång jag wårnen får om-
 samna, Då jag med sång skall råcka mina ar-
 mar, Och säga för henne min sötaste wån, Jag
 will aldrig mera från dig resa, Ty denna gång
 hafwer jag blifwit bränd, Det kan du sjelf
 här uti läsa.

Den Fjerde:

För några och fyratio år sedan jag till werl-
 den kom, Att så emottaga möda och besvär,
 Men jag har stråfwat mig fram öfwer roatten
 och land, Igenom mång möda och besvär.

2. När jag betänker den dagen jag till werl-
 den kom, Hur lycklig den dagen då war, Om
 jag skall komma i hat och nit framför andra,
 På mina ålderstigna dar.

3. Ensammen jag får i min hudda hår bo,
 Rätt ingen har hjelpit mig, Men Herran Gud
 han wäl hjälper mig, I alla mina öfriga dar.

4. En gång jag gick ut och roade mig en
 stund, För att kunna söka mig en wån, Så